

Susana Rodríguez Gacio, campioa do mundo de paratriatlón: «O agarimo da xente é a mellor das medallas»

A viguesa sumou o seu oitavo título mundial en Pontevedra, onde o perdeu fai tres anos por unha inxusta penalización: «Cando saíu como sede, sentín que non me apetecía correr alí»

Converter en ordinario o extraordinario é un costume para Susana Rodríguez Gacio (Vigo, 1988). A triatleta viguesa conquistou o pasado venres o seu oitavo Mundial de paratriatlón, que engrosa un palmarés extraordinario, coroado con dous ouros paralímpicos, que poderían ser tres en Los Ángeles. Este penúltimo fito da doutora olívica produciuse en Pontevedra, onde gañou a prata en 2023 despois de unha inxusta penalización. Un mazazo que tiña presente e que este baño de ouro axudou a sandar xunto ás toneladas de agarimo que recibiu dos afeccionados.

Despois de sete Mundiais, sabe distinto gañar o oitavo?

Cada carreira é diferente. As preparacións son distintas e en todas hai momentos difíciles. Neste caso, foino particularmente. Traballamos moito nesta carreira. A nivel de detalles, quizá máis que ningunha outra. Só á altura de París (Xogos Paralímpicos de 2024). Así que estou moi contenta.

Especial por ser tan preto de casa?

Sempre vivín en Galicia e aquí desenvolvín toda a miña carreira deportiva. Sinto orgullosa diso. Por tanto, logralo diante da miña xente faíno aínda máis bonito.

Sentiu a calor da afección?

Si. Foi moi guay. Ata había nenos dun par de colexios que estaban totalmente entregados á causa. Viñeron con pancartas e foi xenial. Pero é que había moita xente en todo o percorrido. Na ponte dos tirantes, Sara (Pérez, o seu guía) adóitame comentar cousas, pero había tanto ruído que non lle escoitaba nada. De feito, quitamos as zapatillas ao acabar a ponte porque ela tiña medo de avisarme e que eu non me decatase.

Unha fin de semana chea de agarimo.

Moito. Baixamos a ver o resto de carreiras e todo o mundo foi moi cálido. Complicábasenos desprazarnos, iso si. Porque nun quilómetro, parabamos 40 veces. Pero o agarimo da xente é a mellor das medallas.

Este Mundial non me quita a espiña do de 2023; cando as cousas son inxustas, o son toda a vida

Notouse co nivel de sempre na proba?

Si. Preto. Sinto que cheguei en boa forma. Igual non no meu top, pero non moi lonxe. O que si botei en falta é a habilidade de correr ben en transición. Porque aínda que xa estaba a facer moi bos adestramentos de carreira a pé, faltáronme moitas sesións de transición ao baixar da bici. Iso é fundamental porque é unha das calidades específicas do noso deporte. Pero é que só puider facer algunha cosilla no últimas cinco semanas antes do Mundial. É o que me faltou para o 100%.

A operación de xeonllo complicouno todo.

Si. De feito eliximos a data da cirurxía como a última que nos podería permitir chegar ao Mundial en condicións. Ao final, só puider adestrar con normalidade durante os últimos dous meses. Pero bo, traballei moito e a recuperación foi óptima. Fóronse cumprindo todos os prazos e non houbo ningún retroceso.

Así puido acudir a carreiras antes do Mundial.

Si. Foi decisión miña competir pronto. Quería rodarme de cara ao obxectivo único deste ano. O certo é que para o momento que era e a nivel de resultados, saíume todo moi ben. Pero o meu corpo non acumulara o traballo necesario para afrontar unha competición. De feito, a semana posterior adestraba con moita dificultade porque a nivel de recuperación estaba mal. Sinto feliz de facer esas tres carreiras e creo que foi a decisión oportuna, pero é verdade que me frearon un pouco no proceso de alcanzar o meu mellor nivel.

Fixéronlle dubidar?

Bueno... Por unha banda, estás a adestrar e non te ves ben. Pero polo outro, os bos resultados previos foron un reforzo. En xeral, levei ben o proceso. Excepto na concentración anual de Sierra Nevada.

Que ocorreu?

Custoume moito coller ritmo. Ao non ter un inverno sólido, a nivel muscular e articular non estaba ben. Cada vez que facía algo intenso, pasábame moita factura. Aí si que tiveron momentos de debilidade porque sempre fixen un moi bo traballo alí e este ano non podía. Sobre todo, na primeira semana, que foi horrible. Pero, aos poucos, todo foi volvendo á súa canle.

Con todo isto que conta, imaxino que este título está entre os máis especiais.

Si. Sen dúbida. Pola lesión, por todo o traballo que fixemos no verán e polo mal que quedei tras o Mundial de fai tres anos.

Se o corpo permítame chegar en condicións de pelexar por todo, estarei nos Xogos

Xa vexo que tiña cravada aquela penalización.

Si. Moi nítidamente, ademais. Pero quero deixar claro que isto non quita ningunha espiña. A xente díxomo, pero para min non é así. Porque cando as cousas son inxustas, o son toda a vida. Cando é algo que depende de ti, unha caída ou unha lesión... Son cousas que pasan. Pero que un xuíz non faga o seu traballo é algo moi grave. A Federación puxo a reclamación fóra de prazo e que che digan que non o puido facer antes porque non había impresora, sabe mal. E encima, que che pase na túa casa. Son cousas que che marcan ata o punto de pensar se non vai volver a ocorrer outra vez.

Pensouno cando viu que o Mundial volvía a Pontevedra?

Pois recoñezo que si. Cando saíu como sede, sentín que non me apetecía correr alí. E mira que a cidade o organiza moi ben e a xente está entregada. Pero eu tíñalle posta a cruz. Tivemos que facer moito traballo para quitarnos iso e acudir á carreira coas ganas, a ilusión e a motivación que merece un Campionato do Mundo. Para iso, alugueime un piso para adestrar alí. E por iso cheguei á saída sabendo que fixera todo o posible.

Mereceu a pena?

Si, claro. Pero tamén porque me permite quedarme cun recordo bonito de Pontevedra. E nese sentido si que é especial.

Agora empeza o ciclo paralímpico. Sempre di que vai ano a ano, pero parece imposible non pensar en Los Ángeles.

Si. Son consciente de que acabo de gañar o Mundial. Se sigo coas mesmas ganas, gozo como o estou facendo e o corpo permítame chegar en condicións de pelexar por todo, estarei nos Xogos. Espero que así sexa. Canto menos tempo queda, máis probable é. Agora xa coa clasificación, hai que mirar cara a eles dalgún xeito. E nós vimos observando moitos aspectos que van ser importantes en Los Ángeles, como algúns cambios que consideramos que as rivais van facer. Aos poucos, iremos preparando cousas. Oxalá podamos estar alí para pelexar por todo.